

Исакъ.

Намъри ѝж, Драгне, намъри... Тя ште ни каже всичко...

Драгни (утива си).

Исакъ (подиря му).

Намъри ѝж, че азъ штъж те направѣж пѡ-голѣмъ...

ЕВЛЕНИЕ 3.

ИСАКЪ САМЪ.

Исакъ (разхожда се безпокойно)

А-ха! я гледай какво имало, а азъ ништо да не знаѣж до сега... Я гледай, я гледай... Бабата казвала друго... Коя ли е тази баба? Отваряй си очитъ, Исако! Тѣйзи Българе май не сж стока... Та и какъ тѣй азъ да не догадѣж до сега ништо... (разхожда се умисленъ. Поспирва се) Та и Иванку нѣкакъ чуденъ става: или съвършенно умисленъ и тѣженъ, или пѣкъ съвсѣмъ веселъ и гнѣвенъ... Но и туй има: подиръ такива работи май не дохожда скоро сърце на мѣсто. И азъ, че доста време ми тупа сърцето. А има и друго: трѣба да се жалѣе Асѣнъ... (смѣе се) Колко си кѣсахъ космито! какъ жално плачахъ надъ тѣлото му! Остави се! азъ се смаяхъ и уплашихъ отъ Иванкувото преструвание. Плаче ли, клѣтиятъ му синъ, плаче... и до сега сѣ ходи на Асѣньювтъ гробъ и сѣ го оплаква... Но пуститъ Българе, много дебелоглави били! тѣ като че сѣ се съштатъ... (разхожда се усмихнато и разтрива рѣцѣ) Добръ се върши работата! азъ не се надѣвахъ, че тя ште върви така добръ... Оште три мѣсеци нѣма, а пѣкъ отъ Асѣньювитъ приятели не остана нито единъ, и загинѣхъ сѣ за това, че били врагове на Асѣня, а приятели на Петра... (смѣе се и се спира) Добръ! съ това той ште приготви и ште ускори възстанието на Българетъ и Петровото дохождане тукъ, а тогава — ште не ште — ште иска помошъ отъ Алексей. (клати сърдито глава и трѣгнува пакъ) Тогава штъж ви кажъ азъ вамъ, Драгомире, Милко и Добрине!... Вий бъркате работитъ и разваляте плановѣтъ ми... Добръ! Добръ утива работата. (спира се) Добръ утива, ама... бабата? Е-хе-хе! лошеви сж тѣйзи Българе! Отецъ Иванъ — зашто не го премахнѣ-